

N:o 165.

Af Herr **Olof Larsson**, från Örebro län: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 28 Juni 1798, i hvad densamma innefattar förbud mot utfärdande af tryckta eller graverade skuldebref.*

Uti Kongl. Förordningen den 28 Juni 1798 stadgas, att alla skuldebref och löftesskrifter böra, om de för gällande skola antagas, antingen egenhändigt skrivas och undertecknas af den sådana utgifver eller af endera, då flera skriva dem under, eller ock bestyrkas af tvänne vittnen, hvilka på en gång varit tillstädes, och af hvilka det ena skall hafva skuldebrevet eller löftesskriften skrifvit. Undantag härifrån äro medgifna för Riksbanken, privatbanker m. fl.; men för sparbanker, folkbanker och en hel mängd af allmänna sammanskott eller enskilda donationer uppkomna kassor, såsom kyrko- och skolkassor, byggnadskassor, fattigkassor m. m., hvilka stundom hafva en ganska vidsträckt utlåning, gäller det allmänna stadgandet om handskrifna skuldebref och löftesskrifter. Detta utöfvar emellertid å deras rörelse en förlamande och menlig verksamhet, som hvarken från det allmännas eller det enskildas synpunkt kan vara till något gagn, utan fastheldre motsatsen. Det föråldrade lagstadgandet, qvarstående från privilegiiväsendets tid, synes hafva sin grund i benägenheten att omgärda bankväsendet med sådana företräden, som utestängde all täflan från andra i fråga om diskontering. Tiderna äro nu förändrade. Man har svårt att fatta, hvarför exempelvis en privatbank skall ega rätt att begagna sig af tryckta skuldförbindelser, under det folkbanker och allmänna kassor måste betjena sig af skrifna. Man har svårt att inse, hvarföre tryckta skuldsedlar, derest de finnas lämpliga för bankerna, som drifva en vidsträckt affärsrörelse, icke skulle vara lämpliga för kassor m. fl., som hafva en mindre rörelse, men ändock så vidsträckt, att det medför en verklig olägenhet att betunga låntagarna med nedskrifvande af vanligen efter ett visst formulär inrättade förbindelser, ofta innefattande en mängd bestämmelser, hvilka icke sällan upptaga ett långt utrymme.

Det är klagomål från kommittenter, som hafva att ombesörja en icke obetydlig utlåning från kyrko- m. fl. allmänna kassor, hvilket närmast för-
anledt

anledt denna motions väckande. Det är känslan af allas lika rätt inför lagen; det är öfvertygelsen om förderligheten att omgärda en del inrättningar med vissa privilegier, hvilka andra sakna; det är slutligen insigten om det olämpliga att för affärslifvet föreskrifva betungande former, utan motsvarande nytta, som utgör talande skäl för min vördsamma hemställan:

att Riksdagen må för sin del besluta sådan ändring i Kongl. Förordningen den 28 Juni 1798, att tryckta eller graverade skuldebref eller löftesskrifter må såsom gällande anses, då de äro egenhändigt underskrifna och af vittnen bestyrkta. Sjelfva ordalydelsen i lagtexten öfverlemnar jag till föresläende af Lag-Utskottet, dit denna motion torde remitteras.

Stockholm den 28 Januari 1870.

Olof Larsson,
från Örebro län.

N:o 166.

Af Herr **P. Walberg**: *Om begränsning till viss tid af de förmånsrätter, som omförmälas i 17 Kap. 10 och 11 §§ Handelsbalken.*

Frågan om den tid, under hvilken de förmånsrätter, som omförmälas uti 10 och 11 §§ af 17 Kap. Handelsbalken, enligt lydelsen i Kongl. Förordningen den 8 Oktober 1861, skola efter förmynderskaps- eller uppördsmannabefattnings upphörande anses fortvara, är ett ofta återkommande tvistemämne, hvilket olika bedömes, i det somliga domstolar, med hänsigt till stadgandet i 23 Kap. 4 § Ärfdabalken, inskränka denna tid till ett år, andra åter, tilläfväntys flertalet, icke vilja härutinnan medgifva någon tidsbegränsning.